

ратора Теофила да върне назадъ едно число поробени Българи, които бѣше преселилъ Каранъ изъ Македонія въ Влашко, завращанъето на които напусто до сега са молѣше Гръцкото Правителство. На туй Владимирово рѣшеніе са упрѣхъ послѣдователитѣ на системата Каранова и Мортагонова, съ които държавниятъ свѣтъ бѣше плъненъ и освобожденъето на тѣзи Македонцы са отлагаше отъ день-на-день.

« Като са минж малко време, българскыйтъ царъ трѣбъж да пътува по Имперіята и като посѣти нѣкои градове въ Македонія, най-послѣ са упѣти въ Солунъ. Тѣзи страна бѣше най-много населѣна съ Българи, които бѣхъ най-главнитѣ гражданы въ мѣстото. . . .

« Не са знае що е накарало българскыя царъ на туй пътуванъе по Имперіята ; но то на него подействува добръ за Христіанството и вижда са, че той са срѣщилъ съ Императора, който го склонилъ на рѣшеніето — да са върнатъ Българитѣ изъ Влашко въ Македонія. Като останж нѣколко време въ Солунъ, дѣто можѣше и трѣбаше, ако и неволно да са запознае съ истинитѣ на вѣрата, която исповѣдвахъ неговитѣ едноплеменници по цѣла Македонія, той може бы да е измѣнилъ образа на мыслитѣ си за баснословнитѣ богове Перуна, Позвизда и др.

« Еще догдѣ го нѣмаше въ България, дойде, както са види, по сговоръ, гръцкыйтъ флотъ въ устїето на Дунава за да приѣмне отъ брѣговетѣ Влашкы 12,000 Македонскы Българи. Българскытъ воеводи по границыгѣ са противѣхъ на туй преселѣніе въ отсъствието на царя имъ ; обаче слѣдъ нѣколко збыванія, Македонцытѣ сполучихъ да са нахвърлятъ въ корабитѣ и да са упѣтѣхъ за Цариградъ, а отъ тамъ за напръшнитѣ си живѣлища въ Македонія.

« Пѣкои отъ тѣхъ останжхъ въ столицата, между